

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců: a) K. T.
b) nezl. Y. A.
c) A. T.
všichni státní příslušností Republika Kazachstán
všichni bytem v ČR: P.
všichni zastoupeni Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018 č. j. OAM-200/ZA-ZA11-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobci ve své žalobě namítali, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Podotkli, že správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Celé řízení označili za jednostranné a neobjektivní, žalovaný dle nich postupoval v rozporu s právním řádem České republiky, se zásadami a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

principy činnosti správních orgánů, rozhodnutí neodůvodnil dostatečně a chybně vyložil zákon. Měli za to, že použité informace nebyly aktuální. Uvedli, že se nemohou vrátit do Kazachstánu, bojí se toho, nevědí, co budou dělat.

3. V doplnění žaloby dále uvedli, že žalovaný některé předložené důkazy nezohlednil a z jiných učinil nesprávné právní závěry. Nesouhlasili s tím, že by z Kazachstánu odjížděli ve chvíli, kdy u nich neexistovaly důvody pro udělení azylu v České republice, jak konstatoval žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí. Poukázali na to, že k odjezdu z Kazachstánu využili pozvání na svatbu, což usnadnilo získání víza, avšak nenaznačuje to účelovost podané žádosti o azyl nebo neexistenci azylových důvodů. Pokud by ve vlasti zůstali, hrozilo, že z důvodu zahájení trestního řízení proti manželovi žalobkyně a) by dostali zákaz opuštění vlasti. Pokud jde o garance vyplývající z právního systému republiky Kazachstán, podotkli, že tyto jsou závislé na libovůli vládnoucího režimu, velká část garancí lidských práv a demokratických hodnot je neslučitelná s autokratickým způsobem vládnutí v zemi, kde po celou dobu jeho existence je u moci stejná osoba, hodnocení kvality demokracie je nízké. Namítali, že žalovaný sice o mnoha zprávách o zemi původu žalobců prohlásil, že je vzal v potaz, nicméně nespecifikoval, ze kterých pasáží a informací dovodil svá tvrzení o situaci v Kazachstánu. Manžel žalobkyně a) je pastorem baptistické církve, v Kazachstánu jsou křesťané perzekvováni. V řízení týkajícím se manžela žalobkyně a) byly podle nich nesprávně hodnoceny doklady o perzekuci křesťanů jako nerelevantní ve vztahu k rodině žalobců. I žalobkyně a) je členkou křesťanské církve. Žalobci poukázali na zákaz baptistické církve v Kazachstánu, čímž je zasahováno do mezinárodně zaručených i formálně kazašským právem garantovaných práv. Odkázali na různé zdroje, ze kterých vyplývá systematické pronásledování baptistické církve v Kazachstánu. Dodali, že daná situace může být i důvodem pro udělení doplňkové ochrany, pokud by nebyly shledány dostatečné důvody pro udělení azylu. Dále zmínili, že manžel žalobkyně a) se stal obětí napadení, vyšetřování nevedlo k potrestání pachatelů, naopak se účelově stočilo vůči němu pro údajnou násilnou evangelizaci občanů muslimského vyznání. Při výsleších v něm byla vyvolávána obava o zdraví a svobodu jeho i jeho blízkých. Důsledky by se tak týkaly i žalobců. Ti by vystoupili na jeho obranu. Žalobkyně a) je také aktivní křesťankou a v tomto duchu vychovává i své děti, rizika se tak týkají celé rodiny. Žalobkyně a) sama pociťovala diskriminaci, zejména ve svém zaměstnání, ve kterém byla ponižována pro svou příslušnost ke křesťanské církvi, nikde neměla zastání. Měla obavy, že ústrky a posměch bude muset snášet i žalobkyně b), která měla nastoupit do první třídy. Žalobci uzavřeli, že je zřejmé, že odjezd celé rodiny byl motivován tlakem, který se projevoval ve vztahu k rodině i obecně ve vztahu ke křesťanským církvím. Tento tlak pokračuje, dokonce se stupňuje, předložené zprávy dokreslují jejich situaci, činnost představitelů církve je kriminalizována, odpovědné orgány jen přihlížejí násilí páchanému soukromými osobami. Požádali též o spojení nebo přerušení věci, neboť tento případ úzce souvisí s případem manžela žalobkyně a), který je u Městského soudu v Praze veden pod sp. zn. 13 Az 53/2018.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobců. Neměl za to, že prokazovaly, že porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, trval na správnosti napadeného rozhodnutí, zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi žalobci uváděnými skutečnostmi, opatřil si potřebné podklady. Dodal, že žalobkyně a) neuvedla žádný případ, kdy s ní bylo jednáno diskriminačně. Byl toho názoru, že dokazování provedl podrobně, v napadeném rozhodnutí srozumitelně odůvodnil, proč není žalobcům možné udělit

některou z forem mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že povinnost tvrzení má v řízení o mezinárodní ochraně žadatel, žalobkyně a) měla možnost uvést důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany, a svá tvrzení doložit. Zmínil účel institutu mezinárodní ochrany a zdůraznil, že řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje pobytové řízení. K údajnému nebezpečí pro rodinu vyznávající křesťanské náboženství v Kazachstánu odkázal na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, se vznesenou námitkou nesouhlasil. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

5. Žalobci následně soudu zaslali podklady, které byly již dříve doloženy k případu sp. zn. 13 Az 53/2018, konkrétně na vyjádření manžela žalobkyně a) ze dne 14. 1. 2019 a ze dne 15. 2. 2019 včetně příloh. Dále doložili dokumenty ohledně pokračování trestního řízení vůči manželovi žalobkyně a), a to rozhodnutí soudu ze dne 14. 2. 2019 o provedení domovní prohlídky, protokol z provedené domovní prohlídky ze dne 21. 2. 2019. V doplnění žaloby ze dne 22. 2. 2020 poukázali na poslední vydanou výroční zprávu Komise USA pro náboženskou svobodu ze dne 24. 4. 2019.
6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 27. 2. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokoly Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 10. 3. 2017 č. j. CPR-7690/ČJ-2017-931200-AZ a č. j. CPR-7689/ČJ-2017-931200-AZ, dokument „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 15. 3. 2017, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 3. 2017 [vše týkající se žalobkyň a) a b)], zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 2015, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Kazachstánu, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 28. 3. 2017, dokument „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 26. 4. 2017, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 4. 2017 [oba týkající se žalobce c)], výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kazachstánu, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 7. 2017 č. j. 107319/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 8. 2017 „Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 15. 8. 2017 o svobodě vyznání v Kazachstánu, rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018 č. j. OAM-200/ZA-ZA11-2017.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně a) a b) podaly dne 10. 3. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti žalobkyně a) uvedla, že je kazašské státní příslušnosti, tatarské národnosti, dcera je po otci Kazaška. Dorozumí se rusky a kazašsky. Je křesťanského vyznání, konkrétně je baptistka. Nikdy nebyla členkou žádné politické strany. Je vdaná a má 6 dětí, z toho 3 děti jsou z manželova předchozího vztahu, jednoho syna má ze svého předchozího vztahu a s nynějším manželem má 2 děti. Do Evropy přijeli

se svými společnými dětmi. O mezinárodní ochranu žádá jen jménem své dcery, syn zůstal v Rakousku a žádá o mezinárodní ochranu tam. Starší děti již mají vlastní život v Kazachstánu. Vyřídili si česká víza, z Almaty přiletěli do Prahy, v Kladně žije manželova sestra, týden byli u ní. Další manželova sestra žije v Rakousku, ta je pozvala, aby přijeli za ní. Dne 26. 11. 2016 měla svatbu manželova neteř v Německu, na kterou se jeli podívat. Pak odjeli zpět do České republiky, zde byli 2 dny a jeli znovu do Rakouska, na hranici se museli Rakušanům nahlásit jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Kromě Německa a Rakouska, jak je popsáno výše, byli za účelem podnikání v Mongolsku a v Číně. Žalobkyně a) i b) jsou zdravé. O mezinárodní ochranu požádala, neboť v roce 1996 přijali s manželem křesťanství, od roku 1998 kvůli tomu měli problémy. Ke křesťanství je přivedly manželovy sestry, které nyní žijí v Evropě. Dříve žili ve městě Taras, byl tam na ně vyvíjen společenský nátlak kvůli jejich vyznání. V té době odjely manželovy sestry do České republiky. Žalobkyně a) s rodinou se přestěhovala na východ Kazachstánu, kde žilo více Rusů. Od roku 1998 žili v Ust'-Kamenogorsku. V roce 1997 manžel ukončil studium duchovního semináře v Almaty. Po přestěhování otevřeli skupinu věřících, vedl ji její manžel. V roce 2013 vyšel nový zákon, podle kterého je pro registraci církve třeba mít 50 členů, oni měli jen 40 členů. V roce 2013 jim registraci odebrali, poté se rozdělili na tři skupiny a scházeli se po domech. Manžela několikrát varovali, že je to nezákonné, proto se ukrývali v různých domech. V červnu 2016 přišla na shromáždění jedna žena, kterou přivedla jiná věřící, na konci července 2016 přijala křest, pak náhle přestala chodit. V srpnu 2016 přišla sama od sebe s tím, že ji manžel zbil a příbuzní jsou na ni zlí, protože přijala křest. Téhož měsíce přijelo bílé auto, manžel vyšel z domu a vrátil se za půl hodiny zbitý. Zbil ho manžel té ženy, co přijala křest. Žalobkyně manžela zavezla do nemocnice, měl modřiny a pohmožděniny. Od manžela se dozvěděla, že byl zbit kvůli tomu, že tu paní přivedl ke křesťanství, ve voze byl ještě jeden muž, nejprve na manžela slovně útočili a pak ho zbili. Do nemocnice pak přijela i policie, aby zjistila, co se stalo, podali oznámení na muže, co manžela zbil. Dne 20. 10. 2016 byl manžel žalobkyně a) znovu napaden těmi stejnými muži, po zavírací době obchodu, kde manžel pracoval, na něj ještě s jedním mužem čekali a zbili ho znovu. Žalobkyně a) znovu trvala na tom, aby manžel jel do nemocnice. Pak začali manžela předvolávat na policii, celé se to obrátilo proti nim, obviňovali je, že provozují nezákonnou církev. Žena, kvůli které se vše začalo dít, volala, že podá oznámení na policii, že ji manžel žalobkyně a) přinutil přijmout křesťanství, oznámení podala pod tlakem svého manžela, sama to udělat nechtěla. Manžel žalobkyně a) kvůli tomu byl dvakrát nebo třikrát na policii, řekli mu, že mu hrozí 4-7 let vězení za nezákonné shromažďování a za podněcování konfliktů mezi muslimy. Tehdy si začali vyřizovat česká víza, v listopadu 2016 víza získali a odcestovali. Odkázala na výpověď svého manžela a dodala, že má Kazachstán ráda, ale není tam svoboda vyznání, nedovolují jim šířit křesťanství, kromě pravoslaví mají ostatní odnože problémy.

10. Při svém pohovoru dne 15. 3. 2017 žalobkyně a) dále vypověděla, že má středoškolské vzdělání v oboru učitelka základní školy. Její otec již zemřel, matce je 82 let, je v důchodu, žila s nimi. Žalobkyně a) pracovala jako učitelka přípravných tříd, jako družinářka, učila také děti v nemocnicích. Jako učitelka pracovala v letech 2013-2016, až do odjezdu z vlasti, jinak pomáhala manželovi s podnikáním a starala se o děti. Podat žádost o udělení mezinárodní ochrany se rozhodla v říjnu 2016, když zažádali o turistické vízum. Rakousko jako cílovou zemi zvolili, neboť jim bylo řečeno, že v České republice se azyl uděluje málo, báli se, že budou vráceni zpět, chtěli do bezpečí. Ona osobně žádným problémům nečelila, jen cítila napětí, např. je ředitelka ve škole varovala, ať dávají pozor, aby se děti nedostaly

do vlivu nějaké sekty. Její syn zažil posměšky, kamarádi ho nechtěli v kolektivu. V nebezpečí byl pouze manžel, který byl asi třikrát předvolán na policii kvůli té ženě, řekli mu, že dostali oznámení ohledně incidentu, o kterém již mluvila. Naposledy byl manžel žalobkyně a) na policii začátkem listopadu, řekli mu, ať nikam neodjíždí, aby ho mohli kontaktovat. Byl tam však sám, žalobkyně a) na policii nebyla, ale uvedla, že manžel tam byl tak 30-40 minut, pak ho pustili. Řekl jí, že začíná mít problémy, tlačí na něj kvůli té rodině, která dělá potíže. Prý mu vyhrožovali, že půjde do vězení, chtěli, aby jim řekl jména věřících, kteří se účastní seancí u nich doma. Řešili také tu ženu a jejího manžela, ptali se ho, proč ji nutil přestoupit na křesťanství. Fyzicky mu prý nic nedělali, ale vyptávali se nepříjemně. Obává se, že jejího manžela pošlou do vězení. Doplnila, že ji nezajímá materiální zabezpečení, postarají se o sebe sami, chtějí jen v klidu vyznávat svou víru. Chce, aby manžel nešel do vězení, jakmile se policie u nich něčeho chytne, dotáhne to do konce. Jednoho pastora uvěznili za to, že dával věřícím drogy do vína při bohoslužbách.

11. Žalobce c) [v průběhu řízení před soudem dosáhl zletilosti] ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je kazašské národnosti, dorozumí se rusky, je protestantského vyznání, bez politického přesvědčení, je svobodný. V listopadu 2016 přijel s rodinou, letěli z Almaty přes Moskvu do Prahy. Pak jeli do Rakouska, byl tam asi 3 měsíce, rodiče odjeli do České republiky, on tam zůstal, ale později byl policií přivezen do České republiky. Jeho zdravotní stav je dobrý. Ve vlasti měl problémy ve škole, protože byl křesťan a Kazach. Při svém pohovoru dne 26. 4. 2017 dále uvedl, že žil se svými rodiči, chodil na střední školu, do 9. třídy, měl přátele, hrál basketbal. Z Kazachstánu odjel s rodiči v listopadu 2016 kvůli problémům otce s policií. On sám žádné problémy neměl, ve škole se však často setkával s tím, že mu spolužáci říkali, že je zrádce, protože je křesťan. Nepamatuje si, kdy problémy začaly, ale bylo to čím dál tím nepříjemnější. I nějací učitelé se ho ptali, proč přijal křesťanství, když je Kazach. Jednalo se jen o slovní napadání, nikdy nedošlo k ničemu závažnějšímu. Rodiče o tom věděli. Mimo školu problémy neměl, školu nedokončil kvůli odjezdu z Kazachstánu. O potížích mu toho rodiče moc neříkali, ví, že otce zbili, matka měla velkou starost, co se s nimi stane. Ví, že otce zbil člověk, jehož manželka chodila na křesťanská setkání, a že rodiče měli problémy s policií. V Kazachstánu je to těžké, v České republice se cítí bezpečně. Bojí se, že by otec mohl jít do vězení, má strach také o matku, sestru, také on měl ve škole problémy.
12. Žalovaný shromáždil podklady o zemi původu žalobců. Žalobkyni a) bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2018 č. j. OAM-200/ZA-ZA11-2017 žalovaný rozhodl, že se žalobcům mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která*

ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

16. Žalovaný se na str. 4 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda není dán důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a shledal, že takový důvod dán není. Žalobkyně a) ani její v té době nezletilé děti nevyvíjely činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně a) uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, nesdělila, že by se věnovala politické činnosti. Zdejší soud tak souhlasí s žalovaným, že nebylo prokázáno, že by žalobci byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod.
17. Pokud jde o důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný se této otázce věnoval na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Uvedl: *„V této souvislosti je nutno konstatovat, že z výpovědí žadatelky k jejímu dosavadnímu životu nelze dle správního orgánu bez dalšího dovodit skutečnost, že vůči žadatelce či jejím nezletilým dětem, bylo ze strany správních orgánů země jejího původu v minulosti postupováno cíleně jakkoli diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě, či že by takové jednání vůči osobě žadatelky bylo státními orgány tolerováno či přehlíženo na základě jejího náboženského vyznání, popř. že by jí reálně takové jednání mělo v případě návratu do země hrozit, a to právě z azylově relevantních důvodů, konkrétně, že by se tak mělo v majoritně muslimské společnosti stát z důvodu jejího křesťanského náboženského vyznání. Jmenovaná, která výslovně uvedla, že sama v zemi původu žádné potíže se státními orgány neměla, a tyto se týkaly pouze jejího manžela, resp. otce nezletilých, vyznává křesťanskou víru již od roku 1997 a i přes skutečnost, že se v zemi svého původu mohla setkat s jednotlivými ústrky či projevy nesouhlasu, v řízení nebylo zjištěno žádné závažné jednání vůči osobě žadatelky, která navíc byla zaměstnána ve školství, ze strany státních orgánů ani ze strany jiných subjektů. V řízení nebylo zjištěno, že by jmenovaná a její nezletilá dcera nemohla svobodně vyznávat křesťanskou víru a navštěvovat kostel. Stran nezletilého syna žadatelky správní orgán konstatuje, že ani zde neshledal žádný azylově relevantní důvod k udělení azylu dle tohoto zákonného ustanovení. Jmenovaný v zemi původu žádné potíže neměl, nečelil vážné diskriminaci z azylově relevantních důvodů včetně důvodu náboženského. Jmenovaný v řízení uvedl, že studoval střední školu a někteří spolužáci muslimského vyznání se ho dotazovali, proč zradil a přijal křesťanskou víru, k žádnému vážnému jednání vůči osobě žadatele z náboženských důvodů nikdy nedošlo ani mu reálně nehrozilo, pokud by zemi původu s rodiči neopustil. Během provedeného pohovoru jmenovaný uvedl, že měl kamarády, hrál basketbal, navštěvoval střední školu, o potížích rodičů neměl dostatek informací, je tedy zjevné, že k žádnému reálnému vážnému dopadu do jeho života nedošlo, a to odvozeně ani tímto vlivem.“* Žalovaný se dále vyjádřil ke kazašské legislativě vztahující se k náboženství a ke shromážděným zprávám o situaci v Kazachstánu, nezjistil přitom, že by postup státních orgánů vůči osobám křesťanského vyznání byl cíleně diskriminační a tvrdý. Toto v průběhu správního řízení nedoložili ani žalobci. S hodnocením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.
18. Důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu a obavy žalobců z návratu do vlasti souvisely především s potížemi manžela žalobkyně a) s policií v návaznosti na trestní oznámení podané ženou, která přijala jejich víru a byla pokřtěna. Těmito skutečnostmi se zdejší soud podrobně zabýval v řízení vedeném s manželem žalobkyně a) pod sp. zn. 13 Az 53/2018 a tímto odkazuje na rozsudek v dané věci. Soud zdůrazňuje, že z výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 15. 8. 2017 o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2016 vyplývá: *„V souladu s ústavou má každý právo vyznávat*

svou víru či přesvědčení, účastnit se náboženských činností a šířit svou víru, tato práva jsou ovšem omezována na „tradiční“ či zaregistrované náboženské skupiny a další zákony se týkají praktikování náboženství. (...) Zákon zakazuje nucenou konverzi osob k jakémukoliv vyznání, nucenou účast na činnostech náboženské skupiny nebo vynucenou účast na náboženských rituálech. Trestní zákoník a správní zákoník obsahují další tresty za nedovolenou náboženskou činnost, např. zařizování a účast na činnostech neregistrovaných náboženských skupin, účast na náboženských činnostech mimo dovozená místa, šíření náboženských materiálů či školení duchovních bez povolení, prodej náboženské literatury bez schválení vlády či na místech neschválených vládou a diskutování o náboženství za účelem konvertování bez požadované misionářské registrace.“

19. Omezení svobody projevovat náboženské vyznání daná kazašskou právní úpravou přitom nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008 č. j. 7 Azs 12/2008-98, ve kterém se uvádí: *„Podle názoru Nejvyššího správního soudu požadavek na registraci náboženských skupin, upravený příslušnými zákony, není do té míry diskriminační, aby ho bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jak je již výše uvedeno, stát má možnost svobodu projevovat náboženské vyznání omezit, jsou-li taková omezení předepsaná zákonem a jsou-li nutná k udržení veřejné bezpečnosti, pořádku, zdraví, morálky nebo ochraně základních práv a svobod jiných osob. Takovým omezením může být i povinná registrace náboženských skupin. Kazašská republika, která je zemí s mnoha náboženstvími, přijala příslušné zákony s cílem zajistit rovnováhu mezi nimi a také vzhledem k výskytu extremistických skupin. Takové důvody jsou jistě legitimní. Jejich cílem tedy nebyla diskriminace.“* Dále je třeba poukázat na závěry na rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008 č. j. 5 Azs 66/2008-70: *„Lze tedy shrnout, že státní orgány Kazachstánu jsou oprávněny zákonným způsobem vynucovat dodržování zákona o povinné registraci náboženských organizací (mj. domovními prohlídkami a výsledky) a trestat v souladu se zákonem jeho porušení (pokutami, příp. jinými zákonnými tresty). Přitom ne každé jednání kazašských státních orgánů při vynucování tohoto zákona, jež by bylo v evropském právním prostoru nepřípustné, dosahuje intenzity pronásledování či vážné újmy.“* Z uvedeného tedy dle zdejšího soudu vyplývá, že vynucování kazašských právních předpisů týkajících se náboženství, které by bylo z pohledu evropského práva nepřípustné a na které poukazují žalobci v doplněních žaloby, nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany, pokud nedosáhne takové intenzity, aby ho bylo možné považovat za pronásledování či vážnou újmu. V případě manžela žalobkyně a) nebylo shledáno, že by postup kazašských státních orgánů dosahoval takové intenzity, aby ho bylo možné považovat za pronásledování či vážnou újmu. Manžel žalobkyně a) se stal předmětem zájmu policie až poté, co na něj bylo podáno trestní oznámení. Podle názoru soudu bylo povinností policie takové oznámení prověřit. Od roku 2013, kdy došlo ke zrušení registrace církve žalobců, až do incidentu v roce 2016 [napadení manžela žalobkyně a) manželem ženy, která přijala jeho víru a byla pokřtěna, trestní oznámení této ženy na manžela žalobkyně a)] nebyl nikdo z rodiny stíhán, obviňován, manželovi žalobkyně a) ani žalobkyni a) nebylo bráněno v práci, v podnikání, žalobci c) nebylo znemožněno studovat. Drobné ústrky a excesy soukromých osob nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č. j. 4 Azs 142/2016-41). Manžel žalobkyně a) byl sice předvoláván na policii již před rokem 2016, avšak nikdy se ho to netýkalo osobně, podával vysvětlení v záležitostech stížností na činnost církve, vykradení církevního domu. Lze též zmínit, že až do roku 2015 se církev žalobců podílela na přípravě dárků na

Velikonoce a Vánoce. Soud tak vzhledem k výše uvedenému konstatuje, že v posuzovaném případě nedošlo vůči žalobcům ani manželovi žalobkyně a) ze strany státních orgánů k takovému jednání, které by bylo možné považovat za natolik intenzivní, že by došlo k naplnění důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

20. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
21. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
22. Žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že zdravotní stav žalobců je dobrý, žalobkyně a) je dospělou, ve svém rozhodování nezávislou osobou bez zdravotních a jiných závažných potíží, je praceschopná, schopná cestovat a kontaktovat úřady, měla a má možnost si v případě zájmu při splnění podmínek upravit svoje pobytové oprávnění i pobytové oprávnění svých dětí. S ohledem na uvedené konstatoval, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
23. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z*

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

24. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
25. Žalovaný se na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí zabýval též otázkou udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 8. 2017 „Kazachstán – bezpečnostní a politická situace v zemi“ dodržoval Kazachstán od července roku 2003 moratorium na výkon trestu smrti. Podle kazašské ústavy je možné trest smrti udělit pouze za spáchání teroristického činu s oběťmi a za činy spáchané v době války.
26. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobkyně a) nikdy neměla problémy se státními orgány své vlasti, ani potíže jejího manžela s policií před jejich odchodem ze země neměly reálný vážný dopad do jejich života a jejich bezpečnosti. Ani drobné ústrky či excesy některých osob nelze s přihlédnutím k dosavadnímu životu žalobců posoudit jako reálně hrozící vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by žalobcům po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí v souvislosti s tím, že v České republice požádali o udělení mezinárodní ochrany (jak plyne z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 7. 2017 č. j. 107319/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“). Městský soud v Praze s uvedeným posouzením souhlasí a dodává, že vzhledem k okolnostem případu nelze mít ani s přihlédnutím k trestnímu stíhání vedenému proti manželovi žalobkyně a) za to, že by žalobcům hrozilo skutečné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu nebyly dány.
27. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobců neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo v daném případě možné považovat za vážnou újmu. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobců do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, včetně respektování práva na soukromý a rodinný život. Ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
28. K námitkám žalobců, které byly uplatněny v žalobě ze dne 10. 9. 2018 („*Napadené rozhodnutí je „nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo*

jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“) zdejší soud uvádí, že jsou příliš obecné, žalobci až v dalších svých podáních vyličili, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči nim dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a ozřejмили svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

29. Pokud jde o námitku, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze je toho názoru, že žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobcům umožnil uvést a doložit všechny podstatné skutečnosti, s žalobkyní a) a s žalobcem c) provedl pohovory, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Kazachstánu. Žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany pro sebe a svou nezletilou dceru [žalobkyni b)] dne 10. 3. 2017, žalobce c) podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 4. 2017, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 7. 2018. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobců, např. informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 7. 2017 č. j. 107319/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“ (tedy z doby cca 1 rok před vydáním napadeného rozhodnutí), výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 15. 8. 2017 o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2016 (tedy z doby cca 11 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí), výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kazachstánu (tedy z doby cca 6 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí), informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 8. 2017 „Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ (tedy z doby cca 11 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí). Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“ Žalobci namítali také to, že žalovaný o shromážděných podkladech hovořil pouze v obecné rovině, neuvedl, ze kterých pasáží a informací dovodil svá tvrzení o situaci v Kazachstánu. K tomu soud poznamenává, že na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný vyjmenoval, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházel, na str. 5 a na str. 8 napadeného rozhodnutí pak konkrétněji uvedl, jaké závěry ze zpráv o situaci v Kazachstánu podle něj vyplývají. Daným námitkám žalobců tak zdejší soud nepřisvědčil.
30. Co se týče argumentace žalobců ohledně kvality demokracie v Kazachstánu, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že nižší úroveň demokracie sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005 č. j. 3

Azs 303/2004-79). Zdejší soud dodává, že ke kazašské právní úpravě týkající se náboženství a jeho projevům se v minulosti opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008 č. j. 5 Azs 66/2008-70, v rozsudku ze dne 22. 5. 2009 č. j. 5 Azs 7/2009-98 či v rozsudku ze dne 24. 4. 2008 č. j. 7 Azs 12/2008-98), přičemž nutnost registrace náboženských skupin, vynucování dodržování zákonů týkajících se náboženství (provádění domovních prohlídek, výslechy, ukládání sankcí) nepovažoval za diskriminační či dosahující intenzity pronásledování či vážné újmy.

31. Městský soud v Praze k námitce žalobců, že žalovaný nesprávně vyhodnotil, že žalobci ze své vlasti odjeli plánovaně a že neprchali pod tlakem tíživých okolností, uvádí, že důvodem, proč se rozhodli odecestovat z Kazachstánu, bylo obvinění manžela žalobkyně a) z trestného činu poté, co na něj podala trestní oznámení žena, která navštěvovala jím pořádaná náboženská shromáždění a následně přijala křest. Zdejší soud tak souhlasí s žalobci, že z okolností, za kterých opustili svou vlast, nelze dovozovat, že by podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla účelová. Žalobci totiž opustili svou domovskou zemi v době, kdy probíhalo policejní vyšetřování činnosti manžela žalobkyně a), resp. konfliktu mezi ním a manželem ženy, která se účastnila náboženských shromáždění konaných u něj doma a byla pokřtěna a následně na něj podala trestní oznámení. Skutečnost, že k opuštění země využili pozvání na svatbu neteře manžela žalobkyně a), která se odehrála v Německu, neznamena, že by svým odchodem nereagovali na aktuální situaci popsanou výše. Toto dílčí nesprávné hodnocení učiněné žalovaným však Městský soud v Praze neshledal jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, na celkové vyhodnocení případu neměl tento nedostatek podstatný vliv.
32. Pokud jde o trestní stíhání manžela žalobkyně a), Městský soud v Praze se k němu vyjádřil ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 13 Az 53/2018. Jak již bylo uvedeno, kazašská právní úprava v oblasti náboženství není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Vynucování těchto předpisů nelze považovat za diskriminační a znamenající pronásledování či vážnou újmu. Nebylo shledáno, že by v případě žalobců, resp. manžela žalobkyně a), došlo ze strany státních orgánů k natolik excesivnímu a intenzivnímu jednání, že by ho bylo možné považovat, ať už za důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tak za důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. V případě manžela žalobkyně a) je nutné zdůraznit, že mohl pracovat, podnikat, cestovat, sice byl v průběhu let předvoláván na policii, ale byl vyslýchán jako pastor za účelem podávání vysvětlení v případech netýkajících se jeho osobně, ale vztahujících se k záležitostem jeho církve. V tu dobu nebyl obviňován, stíhán, nebyl zadržován po dlouhou dobu, nebylo proti němu použito fyzické násilí. Trestně stíhán začal být až v návaznosti na oznámení podané ženou, která přijala jeho víru a křest. Ani v průběhu vyšetřování tohoto oznámení nebylo vůči žalobci při výsleších použito násilí, nebyl vyslýchán nepřiměřeně dlouhou dobu. Při prvním výslechu po incidentu v srpnu roku 2016 s manželem oné ženy bylo policií šetřeno i dané napadení [patrně až po podání trestního oznámení na manžela žalobkyně a) se policie začala věnovat tomuto oznámení]. Žalobci nikdy neměli problémy se státními orgány, žalobkyni a) nebylo znemožňováno pracovat, žalobce c) mohl studovat. Při svém pohovoru dne 15. 3. 2017 žalobkyně a) uvedla: „Já osobně jsem žádné problémy neměla. Jenom jsem cítila napětí, třeba v zaměstnání. Příklad: ve škole se změnila ředitelka a jednou na schůzi zdůraznila, ať dáváme pozor na děti, aby se nedostaly do vlivu nějaké sekty. Prý máme i dávat pozor na náboženské skupiny a hlásit jí to. No, a já do jedné takové skupiny patřila, takže chápete, jak jsem se cítila. Mně osobně se ale nic nedělo. Můj starší syn, který je teď v Rakousku, zažil posměšky za to, že je křesťan. Kamarádi ho

nechtěli v kolektivu. Bylo to takové pubertální chování.“ Žalobce c) pak při svém pohovoru dne 26. 4. 2017 sdělil: „Chodil jsem do školy, na střední školu. Do 9. Třídy. Měl jsem přátele, brál jsem basketbal (...) Já přímo jako problémy neměl, ale ve škole jsem se setkával často s tím, protože tam byli muslimové, spolužáci, tak mi říkali, že jsem zrádce, protože jsem křesťan. (...) Říkali mi, proč jsi přijal křesťanství, když jsi Kazach a říkali to i někteří učitelé (...) Nikdy nedošlo k ničemu závažnějšímu.“ Z pohovorů žalobců tedy nevyplynulo, že by čelili nějakému závažnějšímu ponižujícímu jednání ze strany soukromých osob či že by měli potíže se soukromými osobami, na jejichž jednání by si nadto někde stěžovali a státní orgány by jim odepřely poskytnutí ochrany. Nelze tedy dospět k závěru, že by zde byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

33. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobců neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobců. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.